

Глава IX.

Мехмедъ-Али и Сюлейманъ.

Когато се завърнахъ отъ главната руска квартира, азъ бѣхъ крайно изненаданъ, като не намѣрихъ сердаря на позициитѣ, гдѣто го бѣхъ оставилъ; угорченъ отъ несполучливия изходъ на своето настѣпление, той бѣше отишелъ въ Разградъ и оттамъ, по телеграфа, ридаше прѣдъ Цариградския стратегически комитетъ. който недостатъчно принуждаваше къмъ повиновение Сюлеймана-паша.

Мехмедъ-Али-паша бѣше сердаря, т. е. главнокомандующия. Този титулъ му го бѣха дали за обединение на командването, но въ дѣйствителность той се ползуваше съ власть само надъ Източната армия, и нито единъ пѣтъ не съумѣ да даде да се почувствува неговата власть и надъ изтрѣбителя на Шипчанскитѣ лъвоове!

Новия сердаръ цѣли петнадесетъ деня уговаряше Сюлейманъ-паша да съгласува дѣйствиата си съ неговитѣ, обаче този послѣдния не само че се не поддаваше, но, сжщеврѣменно комбинираше и единъ великолѣпенъ планъ, споредъ който твърдѣ майсторски да завлече и вкара въ *наводения* капанъ . . . не неприятеля, а самия главнокомандующъ. Жалко бѣше да гледа човѣкъ на този бѣденъ маршалъ, какъ прѣкарваше той по цѣли дни и нощи, даже и по цѣли седмици да уговаря своя колега, който не искаше